

Mgr. Eliška Domincová

Imaginární orientalismus v kontextu orientalismu a symbolismu 19. století

Posudek vedoucího bakalářské práce

Předložená práce byla vypracována velmi samostatně; vznikla z původních podnětů při námětu projednávaném v někdejší ročníku semináře vedoucího této práce.

Jde o práci výborně strukturovanou a také formulačně zralou, psanou kultivovaným jazykem. Především tu však autorka prokázala zasvěcenost do daného tématu obecně a pronikavost v ikonografických analýzách. S pozoruhodným přehledem pojednala základní problematiku, zahrnující řadu rámcových témat, doporučně k vlastnímu účelu práce. A to na základě bohaté literatury včetně recentních titulů. Souvislosti dobového orientalismu a jmenovitě Moreauovy tvorby analyzovala se smyslem nejen pro ikonografii, ale i další aspekty malířské tvorby.

Za nejsilnější výsledek pokládám právě meritorní část práce týkající se objasnění pozice Moreaua mezi orientalismem a symbolismem.

Volba označení „imaginární“ orientalismus je k tomuto účelu zřejmě vhodná jako distinkce vůči žánrovému a salonnímu orientalismu. Mimochodem, podle mého názoru, by se jako adjektivum vedle „imaginární“ nebo místo něj, vyjímalo dobře „imaginativní“. Ovšem s tím, že i mimo tematický orientalismus existoval v 19. století proud imaginativního umění, zvláště ve vztahu k literatuře a jejím ilustrátorům. Kromě toho je asi třeba ubránit se přespříliš širokému výměru „ismů“ (např. k „orientalismu“ v běžném slova smyslu sotva patří řecké či římské mytologie, jako Oidipus).

Za Moreauovu distinkci vůči širšímu proudu mladších umělců symbolismu a dekadence autorka označuje mj. de-psychologizaci ve smyslu odstupe od starší psychologie v literatuře a umění realismu i naturalismu, podle mého názoru přiléhavě. Na druhé straně pro tohoto umělce je – na rozdíl od starší i dobové historické a mytologické malby – příznačné soustředění spíše než individuální než kolektivní příběhy, děje a výjevy. Z jiného hlediska: ono nadosobní, spirituálnější zaměření Moreauovo právě v souvislosti s „orientalismem“ vyniká i v kontextu důrazu na enigmatickou a „metafyzickou“ roli světla (a případně barev), sahající za blízkovýchodní reálie.

Způsob odezvy dokládá autorka precizně analýzou vhodně vybraných Moreauových prací, přičemž zpětně vystává jejich specifický sémantický status, resp. umělecký profil Moreauův. Přitom v souvislosti s odezvami na Moreaua by asi stála za úvahu, byť nikoli meritorně, i otázka jeho případných ohlasů u českých výtvarníků konce 19. a počátku 20. století.

Posuzovanou práci pokládám za velmi důkladnou a rovněž pronikavou práci, přesahující průměr a standard bakalářských prací. Proto, a také z výše již uvedených důvodů ji navrhuji hodnotit: výborně.

prof. PhDr. Roman Prahel, CSc.

v Praze 3. 9. 2016